

сять інших скочило кіньми у воду і пустило ся вплав до другого берега. Був се шалено відважний вчинок, бо зібрані весною води плили могутійше як звичайно, творячи подекуди численні вири і закрути. Коні, пірвані струєю ріки, не могли плинути просто, і філя почала їх зносити з надзвичайною швидкістю.

— Не доплинуть! — кричали хлопці.

— Потоплять ся!

— Слава Богу! О! о! вже оден кінь пішов на дно.

— На погибель!

Коні перепливали третю часть ріки, але вода зносила їх щораз більше в долину. Очевидно почали тратили сили і поволи поринали щораз глибше. За хвилю сидячі на них семені були вже по пояс в воді. Минув якийсь час. З Шелепухи надбігли хлопці дивити ся, що ся діє: вже лишень кінські голови виринали з води а семенам доходила вода аж до грудий. Алеж вже переплинули половину ріки. Нагло одна кінська голова і оден семен зникли під водою, за ним другий, третій четвертий, пятий... Числоплинучих зменшало ся щораз більше. По обох сторонах ріки запанувала в товпі глуха мовчанка, але всі ішли з бігом води, щоби бачити що ся стане. Уже дві треті части ріки перебуті, вже чути тяжкий хропіт коний і захожуючі голоси семенів; вже видно, що декотрі доплинуть.

Нагло серед тишини роздав ся голос Заглоби:

— Гей діти! до піщелів, на погибель князевим!

Бухнули дими, загреміли вистріли. З ріки долетіли розпучливі крики, і за хвилю коні, семені, все зникло. Ріка була пуста, лишень десь дальше, зачорнів часом кінський живіт, а часом майнула червона шапка семена.

Заглоба дивив ся на Єлену і моргав.

Конець Першого Тому.

